

vadí překážky určitého trvání, má povinnost důkaz ten nabídnouti a žádati za udělení lhůty k jeho provedení, nebylo by použití § 279 (335) c. ř. s. na místě, neboť předpokladem jeho použití v každém případě je, že strana může nabídnouti určitý důkaz. Důkaz svědecký jest důkaz osobní, z čehož plyne, že lze vésti toliko důkaz svědectvím určité osoby, nikoliv osoby blíže neurčené, tedy zejména osoby, již strana ani podle jména nemůže označiti. Pokud strana osobu, jejímž svědectvím chce vésti důkaz, nepojmenuje, nelze mluvit o tom, že nabídla svědecký důkaz, pročež není možno o takovém bezobsažném návrhu, který ve skutečnosti není nabídnutím důkazu, vydávati nějaká usnesení, ať již průvodní, či jiná. Proto i z tohoto hlediska jest mylný názor prvního soudu, který opírá se zřejmě o rozhodnutí Sb. n. s. č. 351, jehož skutkový základ však byl jiný. Pokud pak první soud poukazuje na předpis § 167 c. ř. s., činí tak zcela nepřipadně, neboť předpis ten stanoví pouze, že předchozích ustanovení §§ 163 až 166 c. ř. s. jest užití, když podle jiných předpisů c. ř. s. má nastati přerušeni z jiných důvodů, nezakládá však předpis ten sám takového důvodu, a o jiné zákonné ustanovení, jež má citovaný předpis na mysli, nebylo by lze také návrh na přerušeni opřít, ježto takového ustanovení není.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Doslov § 530 č. 7 c. ř. s. »nebo nalezne důkazy nebo nabude teprve možnost jich použití« zní zcela všeobecně a nelze uvedený předpis zákona omezovati jen na důkazy listinné. Žalobkyně byla by mohla v původním sporu nabídnouti důkaz jen svědkem přesně označeným, což plyne z § 277 první odstavec c. ř. s., podle něhož jest v průvodním usnesení přesně označiti průvodní prostředky. Rozhodnutí, uveřejněné pod č. 351 Sb. n. s., má jiný skutkový základ. Šloť v něm o svědka, jehož žalobce znal jako dělníka žalovaného. Mohl jej proto lehko vypátrati. V souzené věci však jde o neznámého náhodného zákazníka žalované, takže žalobkyně ani nemohla po něm pátrati a nemohla počítati s tím, že by ho mohla najíti v nějaké lhůtě, kterou by jí soud snad udělil, když mohla počítati nejvýše jenom na náhodu. Za těch okolností nelze jí v zásadě odepřít právo na obnovu řízení jenom proto, že se o onom svědkovi v původním sporu nezmínila, nebo že nenabídla důkaz jeho výslechem, k němuž podle tehdejšího stavu věci ani nemohlo dojíti.

Čís. 17457.

Vymáhající strana musí v exekuční žádosti tvrditi a veřejnou listinou podle § 9 ex. ř. prokázati totožnost povinného s dlužníkem uvedeným v exekučním titulu, byla-li později dlužníkovi povolena změna jména.

Byla-li však exekuce bez takového důkazu prvním soudem již jednou podle téhož exekučního titulu povolena a nenapadl-li povinný toto usnesení, neměl rekursní soud důvodu, aby bral totožnost povinného s právním dlužníkem v pochybnost.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1939, R I 516/39.)

První soud povolil vymáhající straně exekuci zabavením pohledávky. Rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Podle § 9 ex. ř. lze povolit exekuci pro jinou osobu, nežli tu, která jest jako oprávněná v exekučním titulu uvedena, nebo proti někomu jinému nežli tomu, kdo jest uveden v exekučním titulu jako povinný jen, pokud se prokáže listinami veřejnými nebo veřejně ověřenými, že nárok v exekučním titulu uznaný nebo závazek v něm určený z osob tam pojmenovaných přešel na ty osoby, od nichž nebo proti nimž jest exekuce navržena. Vymáhající strana tvrdí v exekučním návrhu, že původně se jmenoval povinný Müller a, že po vzniku exekučního titulu byla povinnému povolena změna jména na Miller, ale nepředložila o tom podle § 9 ex. ř. veřejnou listinu, ačkoliv předložení takové listiny jest v takovém případě nutné (Komentář Neumann-Lichtblau, I. díl, str. 71). Měl proto první soud takovýto návrh zamítnouti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jest sice správné, že podle § 9 ex. ř. má vymáhající strana veřejnými listinami prokázati, že pohledávka exekučním titulem vykázaná přísluší jí a proti povinné straně, že ona jest pravou a oprávněnou vymáhající věřitelkou a povinná strana pravou povinnou stranou. Leč v tomto případě toho již potřebí nebylo. Podle obsahu notářského spisu ze dne 30. září 1925, který jest exekučním titulem, přísluší pohledávka proti V. Müllerovi a bylo proto na vymáhající straně, když později zemským úřadem v P. byla povinnému povolena změna jména na Miller, tuto změnu nejen v exekuční žádosti tvrditi jako v daném případě, nýbrž ji i veřejnými listinami prokázati. Avšak, když byla podle téhož notářského spisu povolena též vymáhající straně okresním soudem exekučním v P. již exekuce rovněž proti V. Millerovi dne 29. srpna 1936 č. j. . . . a také dne 20. března 1937 č. j. . . ., aniž by tato usnesení exekuci povolující byla povinným napadena, nebylo již důvodu, aby bylo rekursním soudem bráno v pochybnost, že povinný M. jest pravou povinnou stranou.

Čís. 17458.

Ustanovení § 25 odst. 1 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. dává nespornému soudci toliko možnost provést zjištění práva nebo právního poměru v nesporném řízení, nenařizuje mu však, aby tak činil v každém